

Maurras a zsidókérdés?I és az iszlám veszélyér?I

2013 december 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

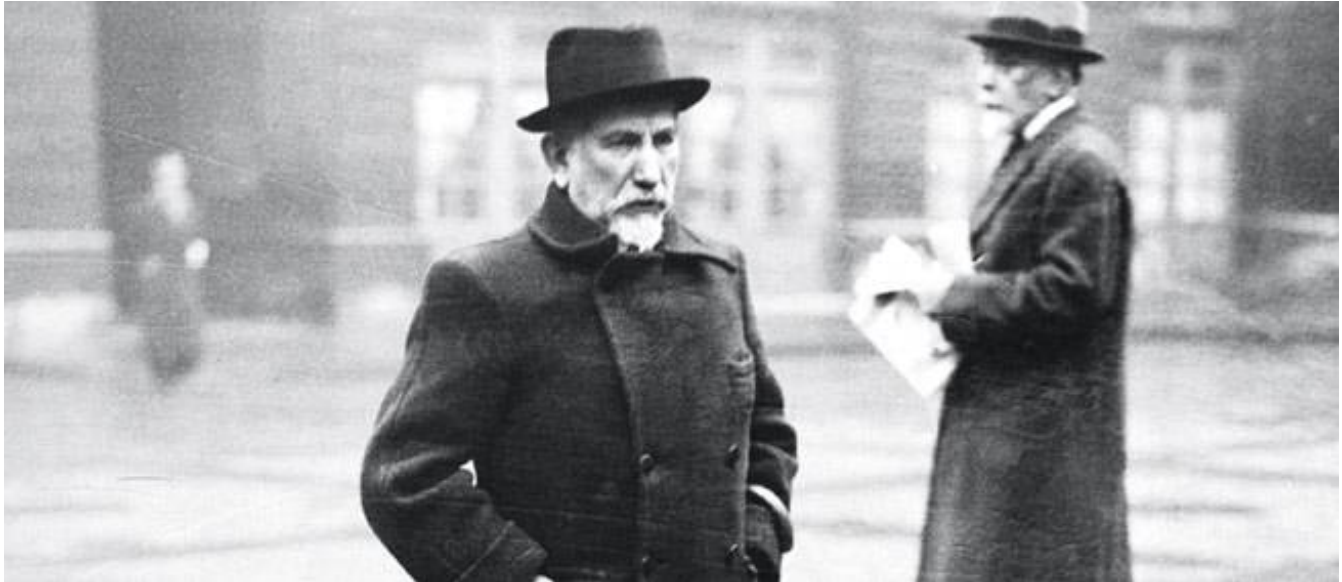
- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Maurras sur la menace de l'islam - „A keresztény és nemzeti franciák háttérbe szorulásának magyarázata a XVIII. század végi felfordulásban keresend?, illetve a napóleoni Code civil és a többi napóleoni intézmény tökéletlenségében.{...}”

"{...} Amíg a zsidók esetében egy spontán, ösztönös önszerveződés természetes – talán etnikai adottságaiknak, talán az elszennvedett üldöztetésnek köszönhetően – addig az emancipált zsidók Nyugat-Európában olyan nemzeteket találtak, melyekben a törvények minden természetes társulás elnyomására szolgálnak... A zsidók csupán szétszórt individuummokkal kerültek szembe. Ez nagyban megkönnyítette a dolgukat. Adott lévén a másik oldalon a zsidó szolidaritás és szervezettség, semmi sem állhatja útjukat, hacsak nem a jövő antiszemita reakciói, melyeknek egyenlő erősségüknek kell lenniük a kiváltó okkal." (1905. január 15.)

Charles Maurras

„A zsidók gazdagsága csupán következmény. A zsidók gazdasági hatalma, a gazdaság megszerzésének és megtartásának képessége onnan ered, hogy egységes államot alkotnak a mi megosztott államunkban, nemzeti egységet mutatnak a mi meghasonlott nemzetünk kebelében, s ez kiszolgáltat minket az ellenséges nemzeteknek.” (1904. március 1.)

„Azt mondják, hogy XIII. Leo pápa kissé túlzónak tartja az antiszemitizmust. Szerencsére az orléans-i herceg kevésbé kétértelmű, mint a Szentatya. Mivel fiatal, tüzes, a közjó elszánt harcosa, kevés megértést mutat a parlamentáris finomkodások iránt, örököse annak a militarista és nacionalista szellemiségnek, mely Bourbonseit jellemezte. Egy nacionalista és antiszemita nép természetes vezetőjeként a zsidó kérdés megoldására királyi szavával megerősített ígéretet tett. Olvassák el a kételkedők a san-remói bátor beszédet, s megláthatják, hogy a francia királyi ház örököse miképpen képes összeegyeztetni, a régi capeti tradícióknak megfelelően, a lelkiismereti szabadságot a belső rend követelményével, a vallási és faji háborúk tilalmát azon szükséges intézkedésekkel, melyeket a zsidó invázió tett szükségessé.” (1900. március 30.)

„Az antiszemitizmus az a rendszer, mely a legegységesebben, a leghatározottabban és a legáltalánosabban szembeáll az Emberi Jogok Nyilatkozatának rendszerével. A zsidó talán nem ember? És ha megfelel az adminisztratív előírásoknak, nem állampolgár? Ám az antiszemita rendszer szerint franciának lenni valami több, mint emberi lénynek és a francia adminisztráció regisztráltjának lenni. Az antiszemitizmus francia fogalmába történelmi, tradicionális, fizikai és morális elemek is beletartoznak.”

„A zsidó kérdést nyugodt méltósággal kell kezelnünk. A nemzet szabadsága és belső rendje szempontjait kell figyelembe vennünk. A zsidó, akár nagy hatalmú bankár, akár felforgató forradalmár, a zsidó világbirodalmat építi. A zsidók a nemzetek testvériségét hirdetik, hogy lefegyverezzék a nemzeteket.”

„A zsidó expanzió, a zsidó internacionálé hatalmas lökést kapott az 1830-as liberális és az 1848-as szocialista forradalmaktól. A következő korszakban a kapitalizmus és a szocializmus vezető ereje egyaránt a zsidóság, s újságjaik a Le Monde-től a Humanitéig.”

„Ha egyrészt elismernék a zsidók mint individuumok jogait, másrészt meghagynók nekik a közösségi jogot, mely a provinciákat illeti meg, olyan kétségbeesett hatalommal ruháznók fel őket, mely még félelmetesebbé tenné a zsidó

befolyást: jogokkal bírna mint Franciaország polgára, külön jogai lennének, mint egy provincia önkormányzata tagjának, s mindezek mellett megmaradnának a zsidó nép tagjaként élvezett jogai.”

„A zsidó kiskereskedők, akik egy szál ingben érkeztek hozzánk, két-három generáció alatt közép- vagy nagypolgárok lesznek, bankárok és nagykereskedők, könyvkiadók és sajtómágnások, s befolyásuk messze meghaladja morális és intellektuális képességeiket. Felemelkedésük gyorsasága, melyet a zsidók saját intellektuális kiválóságuknak tulajdonítanak, csupán privilegizált pozíciójuk, etnikai kohéziójuk, urbánus életformájuk, valamint kiváló helyzetfelismerő képességük következménye.”

„Hogyan fogadhatnánk be egy ilyen nemzetet hazánk nemzeteinek szövetségébe?” „Egy ilyen ambíció, mely nem vallási, hanem etnikai alapú, sohasem képes beilleszkedni a társadalom rendjébe. Az izraeliták világszövetsége, ha beteszi a lábát egy, kettő, három országba, Európa minden nemzetére nézve halálos fenyegetést jelent. Ez ébreszti fel világszerte az antiszemitizmust.” (1920. október 25.)

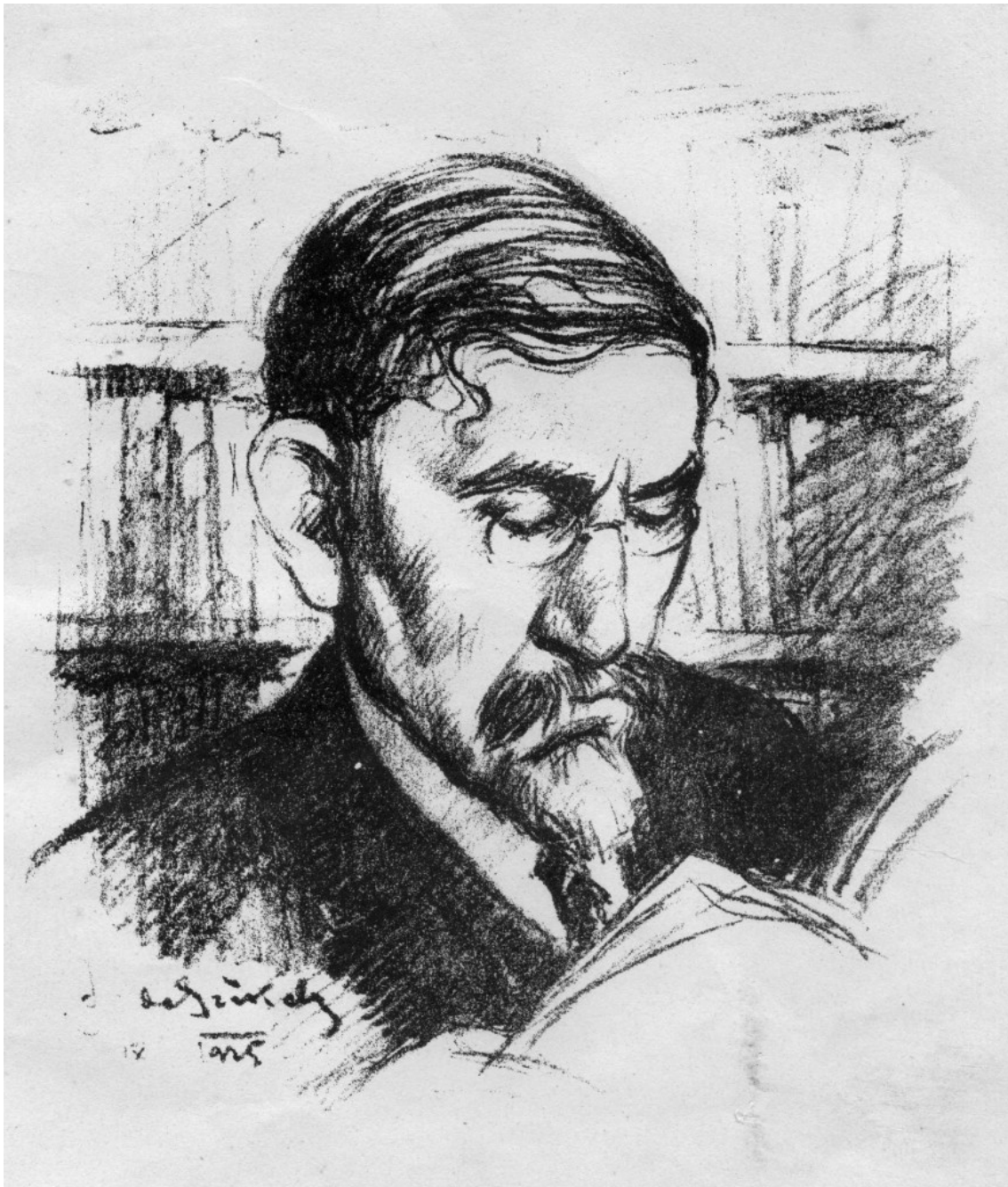
„Az antiszemitizmus levezetése a zsidó vér összetételéből, a zsidó orr formájából, ez teljes félreértése a történelmi és társadalmi faktoroknak: igazából egy áltudomány önkényének kultiválása a szociológiai tények és a politikai szükségszerűségek tudománya helyett.” (1930. október 27.)

<http://beszelo.c3.hu/cikkek/charles-maurras-politikai-szotara>

"Párizs néhány belvárosi utcáját marokkói látogatóink gyönyörű ruházata vidítja fel. Vannak köztük zöldek, rózsaszínek, mindenféle árnyalatúak. A sivatag e fenséges gyermekei közül egyesek olyannak tűnnek, mintha « ártatlan feddhetetlenséget és fehér lent » viselnének, ha napbarnított és majdnem fekete ábrázatuk láttán az ember nem gondolna pokoli mázolásra. A lelkiismeretük akár ruhaszínű, akár borszínű, a ruháik mindenképpen irigylésre méltóak: Eugene Marsan barátunk a tanúmrá, hogy a leghanyagabb ember is képes lenne olyan ruhaköltségekre, amelyek ezeket csodálatos, a Hold és Nap mintával hímzett kabátokat eredményeznek. Úgy tűnik, még a mi olyannyira felcsákózott és maskarázott köztársasági gárdánk is alulmarad keleti vendégeink sokszínű pompájával szemben.

Mindezt a szintet kellképpen értékelve mégis igaz, hogy valószínűleg éppen egy nagy ostobaságot követünk el. Ez a mecset Párizs közepén semmi jót nem mond nekem. Talán szó sincs az iszlám ébredéséről, amely esetben mindaz, amit mondok, nem áll meg, és mindaz, amit teszünk, a leghiábavalóbb dolog. Ha azonban ébrednek az iszlám, és nem hiszem, hogy ebben kételkedhetnénk, akkor a Korán-hit trófeája Szent Genovéva dombján, ahol az iszlámellenes kereszténység legnagyobb tudósai oktattak, nemcsak a múltunk megsértése, hanem a jövőnkre nézve is fenyegetés. Megadhattuk az iszlámnak, otthon nála, az összes biztosítékot és minden tiszteletet. Bonaparte levehette cipőit a mecsetben, Lyautey marsall is ékesszólóan hirdethette a hiedelmek testvériségét: ezek távoli dolgok voltak, afrikai vagy ázsiai ügyek. Franciaországban azonban a protektorok és győztesek részéről, egyszerűen politikai szempontból, a mecset hivatalos felépítése és különösen köztársasági pompával való felavatása valami olyasmit fejez ki, ami az országunkba való behatolásra és alattvalóink vagy védenceink általi birtokba vételére hasonlít. Mindenképpen a gyöngesség obskúrus beismerésének fogják tartani. Tegnap valaki azt mondta nekem: Innentől fogva ki az, aki gyarmatosít, és ki az, akit gyarmatosítanak? Ki vagy mi?

Itt-ott felsőbbes mosolygást látok, ünnepélyes kinyilatkozásokat hallok és olvasok a fajok és kultuszok egyenlőségéről. Bölcsék leszünk, ha nem hagyjuk ezeket túl messzire és túl hangosan hallatszani. Az a hódító, aki túlzottan odafigyel a meghódított hitére, aligha lesz sokáig hódító.

Áthágtunk a türelem, a tisztelet és a barátság méltányos korlátain. Elkövettük a túlzás b?nét. Az ég adja, hogy ne kelljen érte fizetnünk rövidesen, és hogy a nemes fajokat, amelyeknek egy ilyen értékes engedménnyel tartoztunk, soha ne részegítse meg gyöngeségünk érzése."

(Action française, 1936. július 13.)

Maurras fenti írásának - kronológiailag talán kissé megkésett, politikailag viszont nagyon is el?relátó - apropóját az adta, hogy tíz évvel korábban, 1926. július 15-én avatták fel a párizsi nagymecsetet (a ford. megj.).

ford. Hep Titusz

Quelques rues du centre de Paris sont égayées par de très belles robes de nos visiteurs marocains. Il y en a de vertes, il y en a de roses, il y en a de toutes les nuances. Certains de ces majestueux enfants du désert apparaîtraient « vêtus de probité candide et de lin blanc » si leur visage basané et presque noir ne faisait songer au barbouillage infernal. Que leurs consciences soient couleurs de robe ou couleur de peau, leurs costumes restent enviables : notre ami Eugène Marsan m'est témoin que le plus négligent des hommes serait capable des frais de

toilette qui aboutiraient à ces magnifiques cappa magna, à ces manteaux brodés de lune et de soleil. Notre garde républicaine elle-même, si bien casquée, guêtrée et culottée soit-elle, cède, il me semble, à la splendeur diaprée de nos hôtes orientaux.

Toute cette couleur dûment reconnue, il n'est pas moins vrai que nous sommes probablement en train de faire une grosse sottise. Cette mosquée en plein Paris ne me dit rien de bon. Il n'y a peut-être pas de réveil de l'Islam, auquel cas tout ce que je dis ne tient pas et tout ce que l'on fait se trouve aussi être la plus vaine des choses. Mais, s'il y a un réveil de l'Islam, et je ne crois pas que l'on en puisse douter, un trophée de cette foi coranique sur cette colline Sainte-Genève où enseignèrent tous les plus grands docteurs de la chrétienté anti-islamique représente plus qu'une offense à notre passé : une menace pour notre avenir. On pouvait accorder à l'Islam, chez lui, toutes les garanties et tous les respects. Bonaparte pouvait se déchausser dans la mosquée, et le maréchal Lyautey user des plus éloquentes figures pour affirmer la fraternité de tous les croyants : c'étaient choses lointaines, affaires d'Afrique ou d'Asie. Mais en France, chez les Protecteurs et chez les Vainqueurs, du simple point de vue politique, la construction officielle de la mosquée et surtout son inauguration en grande pompe républicaine, exprime quelque chose qui ressemble à une pénétration de notre pays et à sa prise de possession par nos sujets ou nos protégés. Ceux-ci la tiendront immanquablement pour un obscur aveu de faiblesse. Quelqu'un me disait hier : — Qui colonise désormais ? Qui est colonisé ? Eux ou nous ?

J'aperçois, de-ci de-là, tel sourire supérieur. J'entends, je lis telles déclarations sur l'égalité des cultes et des races. On sera sage de ne pas les laisser propager trop loin d'ici par des haut-parleurs trop puissants. Le conquérant trop attentif à la foi du conquis est un conquérant qui ne dure guère.

Nous venons de transgresser les justes bornes de la tolérance, du respect et de l'amitié. Nous venons de commettre le crime d'excès. Fasse le ciel que nous n'ayons pas à le payer avant peu et que les nobles races auxquelles nous avons dû un concours si précieux ne soient jamais grisées par leur sentiment de notre faiblesse.

Action française, le 13 juillet 1936

www.antidogma.hu

www.flagmagazin.hu - Egy Jobb magazin az Értékek mellett!

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

